

POSTANOWIENIE

5 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 5 września 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa T.S.

przeciwko E.W.

o ustanowienie rozdzielnosci majątkowej małżeńskiej,

na skutek skargi kasacyjnej T.S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z 14 lutego 2023 r., XI 1Ca 454/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia powodowi odpisu niniejszego postanowienia, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

A.W.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni

przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do przytoczonych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi „na istotność rozpoznawanego w tej sprawie problemu, a dotyczącego tego czy przy kompletnym spełnieniu przesłanek do ustalenia rozdzielności majątkowej pomiędzy małżonkami Sąd może w oparciu o zasadę słuszności odmówić temu żądaniu z uwagi na ochronę interesu jednego ze współmałżonków w sytuacji otwartej drogi do dokonania podziału majątku wspólnego i tamże uwzględnienia wszelkich roszczeń współmałżonków. Przy aktualnym zjawisku masowości rozwodów problem ten jest ważny i pomoże uporządkować kwestie majątkowych rozliczeń pomiędzy nimi”. Poza tym podniósł, że podstawa skargi kasacyjnej w zakresie naruszenia prawa materialnego jest oczywiście uzasadniona.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga zidentyfikowania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których ono powstało. Zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego, którego dotyczy dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna jest wnoszona w konkretnej sprawie, to zarówno charakter rozpoznawanego roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Skarżący sformułował wniosek nieprawidłowo. Przede wszystkim nie dokonał redakcyjnego wyodrębnienia wniosku od zarzutów skargi kasacyjnej. Pomimo powołania się na przepis dotyczący zawartości skargi kasacyjnej, skarżącemu umknęły całkowicie przesłanki tzw. „przedsądu”, ukonstytuowane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Gdyby nawet uznać brak konieczności powołania się na konkretny punkt powołanego artykułu, to i tak trzeba ocenić, że wniosek nie nosi cech charakterystycznych dla którejkolwiek z wymienionych w tym przepisie przesłanek. Wyrażenie „istotność rozpoznawanego w tej sprawie problemu” może jedynie sugerować, że powód za punkt wyjścia do opracowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej przyjął art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jednakże, jeżeli tak rzeczywiście było, to skarżący powinien był wykazać, że problem nie został rozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie. Skarżący podjął się jedynie próby sformułowania pewnego problemu interpretacyjnego, natomiast nie przedstawił uzasadnienia jego wagi dla systemu prawa. O tym, że zagadnienie prawne jest „istotne” nie może świadczyć tylko kwestia „masowości rozwodów” i potrzeba uregulowania stosunków majątkowych między małżonkami.

Jednocześnie skarżący nie podjął się wnikliwego i przejrzystego wytłumaczenia zidentyfikowanego problemu. W uzasadnieniu brak argumentacji jurystycznej obejmującej przedstawienie możliwych rozbieżności w ocenach prawnych, które przejawiałyby się w orzeczeniach sądów w związku z zastosowaniem określonych przepisów. Wreszcie skarżący w ogóle nie powołał we wniosku, na tle którego z przepisów to zagadnienie się narodziło, choć można domyślić się, że wiązał je z art. 52 § 1 i 2 k.r.o. Nie sposób również odnieść się do „oczywistości” skargi kasacyjnej, skoro skarżący nie zaproponował w tym przedmiocie szerszego uzasadnienia, ograniczając się jedynie do potwierdzenia przytoczonego wywodu z odwołaniem się do tezy i oczywistym naruszeniu prawa materialnego. Argumentacja powoda koncentruje się na zarzutach, że do rozliczenia się z pozwaną może dojść w podziale majątku wspólnego, a przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że istniały podstawy do ustanowienia między rozwiedzionymi już małżonkami rozdzielnosci majątkowej, lecz nie z mocą wsteczną, a z chwilą wystąpienia przez powoda z tym żądaniem, komplikuje sytuację prawną jego i jego nowej rodziny, także ze względu na to, że kupiony przez niego lokal będzie należał

do majątku wspólnego z pozwaną. Powód nie uwzględnia jednak, że do tych konsekwencji doprowadziło to, że kupił mieszkanie przed uregulowaniem swojej sytuacji osobistej, a zatem i majątkowej oraz złożenie przy nabyciu mieszkania nieprawdziwego oświadczenia o stanie cywilnym, podczas gdy pozostawał w związku małżeńskim z pozwaną.

Ze względu zatem na jedynie ogólne twierdzenia dotyczące spełnienia niewyartykułowanych przez skarżącego przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mógł wywołać zamierzonego skutku.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 4 ust. 1 pkt 7 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2023 r. poz. 1964), orzeczono jak w postanowieniu.

A.W.

[ms]